

EENVOUD

15. Cel
16. Eenzaamheid
17. Stilte
18. Onrust
19. Eenvoud
20. Passies +
21. Passies -

Noviciaat 2012 - Bronnen van monastiek leven - 19

Onrust komt binnen in alle rust. Als ongenode gast die binnen gliuift en listig de regie overneemt. Zodra ik deze ongenode gast als *mijn* gast verwelkom komt er weer rust in alle onrust. *It is not the crime, it is the cover-up*, dat wil zeggen: de onrust zelf is niet het probleem, maar mijn pogingen om de onrust te bevechten als iets van buiten mijzelf. Onrust zal mij onrustig blijven maken tot ik er mijn eigen gezicht in herken. Het is mijn eigen hart dat op de tocht staat.

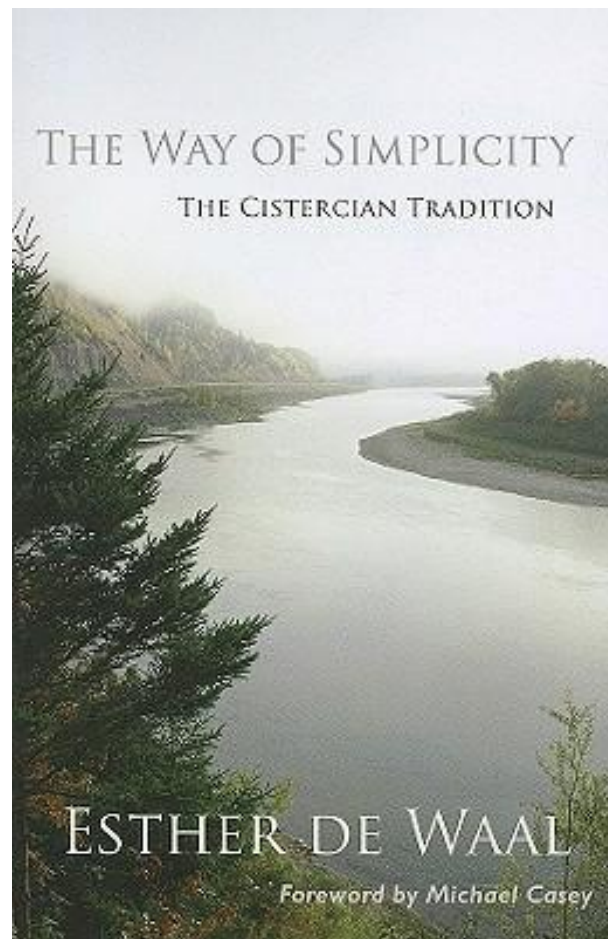

Dit onder ogen zien is heilzaam. Zo groeit er eenvoud.

Eenvoud betekent dat ik innerlijk vrij ben, en niet meer in-gewikkeld. Vrij voor God.

Uit de Constituties en Statuten van de OCSO

De Vaders van Cîteaux zochten in alle eenvoud om te gaan met de eenvoudige God. Naar hun voorbeeld zal de levensstijl van de broeders eenvoudig zijn en sober. Alles in het huis van God zal in dienst van die levenswijze, zonder enige overdaad, worden ingericht zodat de eenvoud zelf voor allen een leerschool is. Deze eenvoud zal duidelijk uitkomen in de behuizing en het huisraad, in voeding en kleding, alsook in de viering van de liturgie. Het klooster dient een bekoorlijke eenvoud uit te stralen. De broeders dragen er zorg voor de omgeving goed te onderhouden en de rijkdommen van de natuur verantwoord te beheren. (C27 vv)

Meg Funk, o.s.b **Werktuig voor de tuin**

In de tuin van onze ziel zijn we tuinman en zaadje ineen. We werden gezaaid. De ervaring van het ontwaken heeft plaatsgevonden. Het probleem is nu om wakker te blijven. In onze tuingrond woekert gauw onkruid. We weten dat een enkele desoriënterende factor elke [spirituele] topervaring in een oogopslag kan uitwissen. We proberen te bidden maar onze gedachten zijn als onkruid dat het goede zaad verstikt.

In de 'Instellingen' van Cassianus zien we dat onze innerlijke reis een bepaalde volgorde van stappen kent. Allereerst is een eerbiedige gesteldheid vereist, een houding van ontzag jegens God, een gesteldheid die rouwmoed en nederigheid behelst. Toch is het eigenlijke werk van de geest, ietwat verrassend, de keerzijde van onze gewone intuïtie. We veronderstellen dat we de deugd van de nederigheid moeten leren en beoefenen, en we streven ernaar om de liefde te praktiseren. Dit is echter niet het advies dat de Instellingen en Gesprekken van Cassianus doorklinkt. Het is niet nodig om de liefde te forceren. Liefde gebeurt gewoon als we het onkruid verwijderen.

Ervan uitgaande dat we onze voormalige manier van leven achter ons gelaten hebben, wordt ons op een eenvoudige en nederige manier verteld dat we de obstakels voor het gebed uit de weg moeten ruimen. We worden gevraagd om onze tuin te wieden. De obstakels (het onkruid) zijn de acht gedachten: gedachten m.b.t. eten, sex, materiële dingen, woede, neerslachtigheid, lusteloosheid (acedia), ijdele glorie en hoogmoed. In de praktijk houdt de weg naar de zuiverheid van hart, en dus naar het bezitten van een volop bloeiende tuin, in, dat we het menselijke 'onkruid' moeten verwijderen door onze gedachten te verminderen, ze om te leiden en ze te verwijderen. Dan kan Gods aanwezigheid ontkiemen. We komen tot Godservaring (kennis en contemplatie). De juiste inspanning bestaat er dus in om te wieden, niet om te planten.

Gods deel van het werk is het gebed en ons deel is het 'ont-denken'. Deze wijsheid van de woestijnvaders en -moeders zegt heel simpel dat we in Gods aanwezigheid moeten blijven en dat we, wanneer gedachten opkomen, deze moeten omleiden. Onze enige inspanning hoeft te zijn om gedachten gewoon gedachten te laten zijn en ons ervan te onthouden ze aandacht te schenken.

Iedereen kan contemplatie ervaren. We hoeven alleen onze gedachten te vertragen, onszelf te laten verstillen. Wanneer ons denken bedaart, gebeurt dat ook met ons ik-bewustzijn. Wanneer dat gebeurt spiegelt het 'ik' van het geestesoog God. We zijn in rust. Deze rust is het genieten van het volle bewustzijn en wanneer het 'ik' ons zelf niet aandrijft tot aandacht voor het ego kunnen Gods werken en Gods sturing overnemen en ons omhullen.

(Mary Margaret Funk: *Tools Matter for Practicing the Spiritual Life*. Continuum, New York, London, 2001)

Willem v. St.-Thierry: Gulden Brief, par. 259-263

Drievoudige gelijkenis en eenheid met God

Heel de volkomenheid van de mens ligt in de gelijkenis met God. Niet volkomen willen zijn betekent zondigen. Met het oog op deze volkomenheid moet de wil daarom voortdurend worden opgevoed en de liefde worden gecultiveerd. De wil moet aan banden worden gelegd om zich niet te verstrooien in vervreemdende omstandigheden. De liefde moet bewaakt worden opdat zij niet wordt bezoedeld. Want enkel daarom zijn wij geschapen en leven wij, om Gode te gelijken. Naar het beeld van God immers werden wij geschapen.

Er bestaat evenwel een gelijkenis met God die geen levend wezen ooit verliest, tenzij bij de dood. De Schepper van alle mensen heeft haar in elke mens neergelegd als getuige van een betere en waardiger gelijkenis die ook iedereen bezit, of hij wil of niet, of hij haar kan begrijpen of hij zo bot is dat hij dit niet kan. De gelijkenis is deze: zoals God overal aanwezig is en helemaal tegenwoordig in zijn schepping, zo is de ziel helemaal levend in het lichaam dat zij bezielt. En zoals de altijd onveranderlijke God voortdurend wisselende activiteiten uitwerkt in de schepping, zo bewerkt de menselijke ziel - hoewel grondbeginsel van een bestendig lichamelijk leven - door een constante activiteit, ononderbroken wisselende uitwerkingen, zowel in de lichamelijke zintuigen als in de gedachten van het hart. Deze gelijkenis met God in de mens is, hoezeer het hem ook tot eer strekt, zonder verdienste bij God. Want de mens heeft haar van nature en niet door wilsinspanning of moeite.

Maar er bestaat nog een andere gelijkenis die nog dichter aanpaalt bij God daar ze vrijwillig is en stoelt op deugd. Hierbij popelt de redelijke ziel om door de verhevenheid van haar deugd, de verhevenheid van het hoogste goed enigszins uit te beelden, en door haar standvastig volharden in het goede, zijn onwrikbare eeuwigheid.

Hier bovenuit stijgend is er evenwel nog een derde godgelijkenis waarvan reeds boven sprake was. Deze is zo wezenlijk dat ze niet langer 'gelijkenis' maar 'eenheid van geest' wordt genoemd. De mens wordt hierbij één met God, een geest, niet enkel door de eenheid van hetzelfde willen maar sterker nog, door in de waarheid van een zekere kracht niets anders meer te kunnen willen, zoals boven reeds werd gezegd.

Dit wordt eenheid van geest genoemd, niet slechts omdat de heilige Geest dit bewerkt of de menselijke geest daarnaar trekt, maar omdat dit de heilige Geest zelf is, de Liefde-God. Want Hij die de liefde is van Vader en Zoon, hun eenheid en zoetheid, hun goed, hun kus, hun omhelzing en al wat gemeenzaam kan zijn aan beide in het summum van deze waarachtige eenheid en eenpuntige waarheid; op aangepaste wijze bewerkt Hij hetzelfde tussen de mens en God wat tot de wezenseenheid behoort van de Zoon tot de Vader en van de Vader tot de Zoon. Want in het centrum van de omhelzing en kus van Vader en Zoon bevindt zich als het ware het gelukzalig bewustzijn, wanneer op onzegbare en onkenbare wijze die mens-van-God verdient, niet God te worden maar te worden wat God is. De mens wordt krachtens de genade wat God is van nature.

“Wie ben ik?”

een verhaal over monastiek falen

(uit: *Martin Laird. Into The Silent Land. The Practice of Contemplation*)

DEEL EEN

Er was eens een jongeman die niet het flauwste idee had wat hij met zijn leven moest beginnen. Op een dag zei hij tegen zichzelf: “Ik weet wat ik ga doen. Ik ga in een klooster intreden, maar niet in zomaar een klooster. Ik wil in een *echt* klooster intreden.” Zo ging hij dus op weg, vastberaden om een echt klooster te vinden. Hij kwam bij het eerste klooster aan dat hij kon vinden en klopte op de deur. De portier opende en zei tot de jongeman, “Goedemiddag. Hoe kan ik je helpen?”

De jongeman antwoordde: “Ik wil in een klooster intreden, maar het moet wel een *echt* klooster zijn. Is dit een *echt* klooster?”

De portier torende over hem en doorboorde hem met zijn donkere ogen. Hij zei tot de jongeman: “Ik weet zeker dat je hier meer dan welkom zou zijn, maar ik ben bang dat ik je moet vertellen dat we eigenlijk geen echt klooster zijn. We zijn een nepklooster, zie je wel. We doen maar alleen alsof. Als je dus je hart gezet hebt op een echt klooster, zul je iets verder langs dit pad moeten lopen totdat je bij een echt klooster komt. Je zult het gauw vinden. Nou, ga maar. Da’s een goede jongen!”

De jongeman was heel opgetogen. Hij zei vaarwel tegen de portier en vervolgde zijn weg om het echte klooster te vinden. Binnen korte tijd kwam hij bij een groot schild dat naar een smal padje wees, dat het bos in verdween. Op het schild stond: “Het Echte Klooster. 200 meter”. Terwijl hij zijn handen wreef van opwinding, volgde hij het paadje, het bos in.

Hij klopte aan de deur en de portier van het klooster gaf gauw antwoord. “Goedemiddag. Hoe kan ik je helpen?” De mond van de jongeman viel open van verbazing. Hij was er zeker van dat het dezelfde monnik was die portier was van het nepklooster verderop het pad. De jongeman zei: “Ik wil in een *echt* klooster intreden.”

De portier sloeg zijn handen in elkaar en zei: “Nou, dan ben je hier op de juiste plek. Kom meteen binnen en ik breng je naar het noviciaat. Ik weet wel zeker dat we iets kunnen regelen.” Onderweg legde de portier aan de jongeman uit hoe veel geluk hij had dat hij niet op het nepklooster verderop het pad ingegaan was.

De jongeman vestigde zich met behoorlijk veel gemak in het noviciaat. Hij stelde vast dat hij al zijn novicegenoten aardig vond en ook alle andere monniken die hij tegenkwam. Het duurde niet lang of hij wist zeker dat hij hier voor de rest van zijn dagen zou blijven. Hij ging dus naar de novicemeester en zei: “Ik denk dat ik er klaar voor ben om professie te doen.” De novicemeester zei: “Goed, dan zul je hierover met de abt spreken.”

Binnen korte tijd werd er een afspraak met de abt geregeld en de jongeman ging zitten om met hem over zijn roeping te praten. De abt vroeg hem waarom hij dacht dat hij klaar was voor zijn professie.

De jongeman zei: “Nou, ik vind het hier heel leuk. Iedereen is aardig voor mij en ik vind ook alle monniken aardig.”

De abt zei: “Dat is heel bemoedigend om te horen. Ik moet toegeven dat wij heel blij zijn om je hier te hebben en we hopen dat je wilt blijven. Toch denk ik dat je nog een poosje terug naar het noviciaat moet gaan. Het zal je geen kwaad doen.”

De jongeman vertrok erg bedroefd. Waarom wou de abt niet dat hij professie deed? Had hij iets verkeerd gezegd? Had hij zichzelf misleid over zijn roeping? Niet weinig teleurgesteld keerde de jongeman terug tot zijn leven als novice. De zachte afwijzing van de abt had de jongeman veel geleerd over zijn eigen fouten, falen en aanmatiging. Hij begon in zelfkennis te groeien en wijdde zich met grote ijver toe aan de studie van de lange geschiedenis van het klooster, haar tradities en verschillende gebruiken. Binnen korte tijd werd hij dit alles meester.

Na meer dan een jaar was de jongeman ervan overtuigd dat hij nu in staat was om de vragen te beantwoorden die de abt hem zou kunnen stellen. Ook kon hij nu de wijsheid van de abt inzien, dat die de professie een tijdje uitgesteld had. En zo zei de jongeman tegen de novicemeester dat hij nu het gevoel had klaar te zijn om professie te doen. Kon hij dus a.j.b de abt spreken? De novicemeester regelde een gesprek en gauw werd de jongeman voor de abt gebracht.

De abt zei: “Ik ben heel blij te horen dat je nog steeds professie wilt doen en met ons een monastiek leven wilt leiden. Maar vertel mij, waarom denk je dat je er klaar voor bent?”

De jongeman antwoordde: “Ik ben ervan overtuigd dat dit het is wat God van mij vraagt. Ik beweer niet dat ik dit snap. Ik weet alleen dat het iets is wat ik moet doen. Verder heb ik onze traditie en ons charisma bestudeerd. Ik identificeer me er heel diep mee en denk dat het de innerlijke roeping die ik voel bevestigt.”

Het was duidelijk dat de abt heel intens en oprecht naar hem luisterde. Hij zei tegen de jongeman: “Wat je zegt is inderdaad heel opbouwend en ikzelf voel me bemoedigd in het monastieke leven als ik naar jou luister, hoe je over jouw overtuiging van Gods liefde voor jou en over zijn roeping spreekt. Toch denk ik dat je terug naar het noviciaat moet gaan, totdat je er werkelijk klaar voor bent.”

De man was buiten zichzelf toen hij het abbatiaat verliet. In feite was hij totaal verbrijzeld. Hij kon zich niet voorstellen wat de abt in Gods naam van hem had willen horen. Hij wist dat hij meer in dit klooster thuishoorde dan de helft van de andere ellendige monniken. Maar hij keerde terug naar het noviciaat. Hij had reeds zijn formele studies voltooid; daarom ging hij in de tuin wingerd helpen snoeien en wortels uitdunnen en ook hielp hij in de ziekenboeg.

Hij ging door met deze klussen tot het als een eeuwigheid leek. Op een dag vroeg de abt aan de novicemeester: “Hoe gaat het met de man die zo vastberaden was om professie te doen in ons klooster? Heeft hij geen belangstelling meer?”

“Hij praat er niet meer veel over,” zei de novicemeester.

“Is hij ongelukkig?” vroeg de abt.

“Nee, hij lijkt wel tevreden te zijn,” antwoordde de novicemeester. “Hij praat niet veel met anderen. Hij doet zijn taken in de tuin; hij troost de oude monniken in de ziekenboeg en bemoedigt de nieuwe in het noviciaat.”

“Breng hem bij mij,” zei de abt.

De man werd bij de abt gebracht en die begon hem te bevragen: “Ik vroeg me af of je nog geïnteresseerd was om professie te doen. Je lijkt er niet meer zo op gebeten te zijn als toen je ooit zo grondig onze traditie bestudeerde. Heb je het idee helemaal laten varen?”

De man keek de abt aan. De lijnen die zich rond zijn ogen begonnen te vormen duiden aan dat hij nu al heel wat jaren in het klooster was. Maar zijn gezicht had de frisheid en de vrede van mensen aan wie de armoede geleerd heeft dat ze niets te verdedigen hebben. De man zei tot de abt: “Jezus Christus is mijn klooster.”

De abt richtte zich in zijn stoel op en boog voorover. Hij staarde de man aan alsof hij naar iets zocht, alsof hij in het hart van een mysterie tuurde. Zijn blik fixeerde de man, ziftte hem, taxeerde elke wending, elke beslissing die hij genomen had, om er achter te komen of deze man echt wist wat hij net gezegd had. De abt stond langzaam op uit zijn stoel, boog zich over hem en zei: “Je hebt onze traditie heel goed geleerd. Zou je mij jouw zegen willen geven?”

DEEL TWEE

Nadat het tweede verzoek van de man om professie te mogen doen afgewezen werd en de abt hem terug naar het noviciaat gestuurd had totdat hij er echt klaar voor zou zijn, was hij totaal vertwijfeld. Deze laatste afwijzing had in hem een hele vloed van kolkende angst vrijgemaakt. Men zag hoe hij stil aan het werk was, maar eigenlijk deed hij alleen alsof. Onder zijn novicehabijt gingen er stuiptrekkingen van chaos die hem teisterden als bulderende golven. Zodra de chaos binnen in hem op gang kwam was het enige wat hij nog kon doen een voet voor de ander te zetten en op een of andere manier volhouden. Wanneer de krampen van de chaos wegebden, probeerde hij alleen nog maar op adem te komen en tegen alle hoop in te hopen dat dit de laatste vloedgolf van angst en paniek was geweest. Maar dat was het nooit. Weken werden maanden. Hij werd er zich van bewust dat hij hulp nodig had, maar naar wie kon hij gaan? De novicemeester was allergisch voor het leven en zijn biechtvader was er volkomen van ontkoppeld. Er leefden 150 monniken in het klooster. Wie kon hem helpen? Een zekere br. Alypius kwam uiteindelijk bij hem op.

Br. Alypius was een soort buitenbeentje maar hij werd als wijs beschouwd. Hij was de schoenlapper en leefde min of meer in zijn werkhuisje aan het einde van de tuin. Hij sprak maar zelden met anderen. Men zei dat hij de harten van mensen kon lezen en daarom bleef iedereen uit zijn buurt. De jongeman zei tegen zichzelf: "Ik moet hem opzoeken." De volgende dag liet hij tijdens het officie een briefje achter in de koorstoel van br. Alypius. "Mag ik u over iets spreken?" Tegen de vroege middag kreeg hij een antwoord. "Kom vanavond na het avondeten bij me langs." Dus kroop hij na het avondeten naar de achterkant van de tuin om br. Alypius te spreken.

Br. Alypius zat op een stoeltje, gebogen over de tafel, en repareerde iemands schoenen. Hij tuurde boven de rand van zijn bril en zei: "Ga zitten en vertel wat er aan mankeert."

De jongeman vertelde gedurende wat een eeuwigheid leek. Hij vertelde hem alles over zijn leven, over zijn zoektocht naar een echt klooster, over de afwijzing van zijn professieverzoek. De hele tijd bleef br. Alypius intussen aan die ene schoen werken. Toe de jongeman uitverteld was zei br. Alypius: "Ik heb slechts een vraag voor jou: 'Wie ben jij?'"

"Dat heb ik toch net verteld," antwoordde de jongeman.

"Nee, je hebt me verteld over de kleding die je draagt. Je hebt me je naam verteld, waar je vandaan komt, wat je gedaan hebt, wat je gestudeerd hebt. Jouw probleem is dat je niet weet wie je bent. Ik zal je vertellen wie je bent. Je bent een straal van Gods eigen licht."

"Dat klinkt een beetje idioot," dacht de jonge man bij zichzelf. Maar omdat hij geïntrigeerd was vroeg hij: "Wat bedoelt u?"

"Je zegt dat je God zoekt, maar een lichtstraal zoekt niet de zon; het komt voort uit de zon. Je bent een rank aan Gods wijnstok. Een rank zoekt niet de wijnstok op; zij is al deel van de wijnstok. Een golf zoekt niet de oceaan op; hij is reeds vervuld van de oceaan. Omdat je niet weet dat wie je bent al één is met God, geloof je al deze etiketten over jezelf: Ik ben een zondaar, ik ben een heilige, ik ben een stumper, ik ben een worm en geen mens, ik ben een monnik, ik ben een verpleger. Dit zijn allemaal etiketten, kleding. Ze dienen een doel, maar ze zijn niet wie je bent. In de mate dat je deze etiketten gelooft geloof je in een leugen en hoop je zielsangst op zielsangst. Het is wat de meesten van ons doen gedurende het grootste deel van hun leven. In de wereld wordt dit een carrière genoemd. In monastieke termen noemen we dit onze roeping."

“Voordat je uit eigen ervaring komt te weten wat de psalmist bedoelt als hij zegt ‘Wees stil en weet dat ik God ben’ moet je eerst leren stil te zijn en te weten wie jij zelf bent. Al het andere zal er dan bij komen.”

Daarna zei br. Alypius: “Vertel me over jouw gebed.”

“Nou, ik mis nooit de gebedsuren van de gemeenschap,” antwoordde de jongeman.

“Ik heb je niet gevraagd over het opzeggen van gebeden. Ik vroeg over het gebed.”

“Bedoelt u het stil gebed?”

“Vertel me daar eens over.”

“Ik vind het moeilijk om stil te zijn,” zei de jongeman.

“Maar je bent al stil. Ik begrijp wel dat er een hoop lawaai en chaos rond dwarrelt. Dat geldt voor ons allemaal. Maar jij, jij bent stilte. Jij bent de stilte die zich bewust is van de chaos. Jij bent de stilte die de chaos ziet. Opnieuw zeg ik je, je weet niet wie je bent.”

“Wat is dan al die chaos?” vroeg de jongeman.

“Het is gewoon maar een weersverschijnsel. Vertel eens, wat gebeurt er als je in stilte zit?”

“Ik probeer mezelf over te geven aan contemplatie en raak dan verloren in gedachten.”

“Stilte,” zei br. Alypius, “stilte en contemplatie hebben te maken met wat dieper is dan het denken, met die weidsheid waarin de dingen die in jouw hoofd gebeuren verschijnen. Wanneer je herkent dat deze weidsheid, die vervuld is van trillende leegte, het middelpunt van alle verschijningen is, zelfs het middelpunt van de innerlijke chaos, dan wordt je duidelijk dat contemplatie en stilte altijd aanwezig zijn.”

“Ik denk dat ik hier een glimp van heb opgevangen, maar normaal gesproken ben ik verdwaald in mijn gedachten,” gaf de jongeman toe.

“Is dat zo? Ik dacht dat je een straal van Gods eigen licht was, een rank aan de wijnstok. Nu zeg je dat je iets anders bent. Je zegt dat je iemand bent die in gedachten verloren is. Is deze gedachte ‘Ik ben verloren in gedachten’ niet gewoon nog weer een gedachte, een ander etiket waar je in gelooft? We gaan er van uit dat we onze gedachten zijn, maar kijk eens. Ben jij verloren in gedachten?”

“Op dit moment niet. Maar als ik terug ga en probeer om in stilte te zitten komt het innerlijke gekwetter weer op gang. Ik weet dat mijn hoofd stil zou moeten zijn. Ik zou geen gedachten moeten hebben.”

Br. Alypius zette zijn instructie voort. “Deze nieuwe gedachten, ‘Mijn hoofd zou stil moeten zijn’; ‘Ik zou geen gedachten moeten hebben’ maken nog meer lawaai dan je vorige gedachten. Toch geloven wij dat deze specifieke gedachten de waarheid voorstellen. Als je gelooft dat ze de waarheid zijn, leidt dit je af van de diepere waarheid. Stilte is op natuurlijke manier aanwezig. Stilte kan hier niet niet zijn. Als je denkt ‘Ik ben in gedachten verloren; mijn hoofd zou stil moeten zijn’, stop dan een seconde en vraag: ‘Wie is verloren? Wie is niet stil?’ Probeer dit nu meteen.”

Er was een korte pauze. De jongeman keek heel geconcentreerd.

Br. Alypius vroeg hem: “Wanneer je direct naar de gedachte kijkt, zie je dan iemand die verloren is?”

“Nee, er is niemand. Er is niemand die verloren is. Op dat moment is er geen kwetteraar, maar dan is dat moment weer voorbij en gaat het gekwetter weer los.”

“Dat klopt,” juichte br. Alypius. “Gedachten blijven terugkomen omdat dat gewoon is wat gedachten doen. Maar als je rechtstreeks naar de gedachte of het gevoel kijkt en vraagt wie de kwetteraar is, wie de lijdende is, zul je niemand vinden, zul je geen lijdende vinden. Zeker, er zal gekwetter zijn. Zeker, ook lijden. Gedachten die komen en gaan. Kijk niet naar het lijden, de beklemming, de angst. Dit zijn slechts objecten van het bewustzijn. Ik vraag je om het bewustzijn zelf binnen te kijken. Niet naar de objecten van het bewustzijn. Deze hebben jouw aandacht gedurende tientallen jaren beheerst. Laat je aandacht rusten op het bewustzijn, niet op de objecten van het bewustzijn. Ja, ik kan het aan jouw gezicht zien. Vertel, wat zie je?”

“Niets,” zei de jongeman. “Alleen dit eindeloze niets.”

“Vertel me, wat is de stof van al het gekwebbel en chaos in je hoofd?”

De jongeman antwoordde: “Het is slechts waas.”

“Dat klopt,” zei br. Alypius. “Zie je nu hoe eenvoudig het is? Het is niets bijzonders of verfijnds. Het komt niet omdat je negen uur achter elkaar in het koor gezongen hebt of omdat je drie week gevast hebt. Deze monastieke strategieën hebben geen waarde omdat het alvast volbracht is. Als je opmerkt dat je gevangen bent in de stormen van het chaos, het innerlijk geklets en innerlijk commentaar, vraag jezelf dan af, ‘Wie ben ik?’ Vraag ‘Wie ervaart het chaos? Wie kletst? Wie is de commentator?’ Je zult er niemand vinden die checkt of je gevangen bent in gedachten. Wanneer je je aandacht wegneemt bij de objecten van het bewustzijn, en haar richt op het bewustzijn zelf, is er alleen maar stille, eindeloze weidsheid die nooit gewond, gekwetst, boos, beangstigd, onvolkomen is geweest. Dat is wie je bent.”

Op vele avonden ging de jongeman naar de achterkant van de tuin voor een gesprek met br. Alypius. Allemaal gingen ze over de vraag ‘Wie ben ik?’ De jongeman groeide in wijsheid en in deze paradox van de identiteit en er kwam een grote kalmte over hem. Tijdens hun laatste ontmoeting zei br. Alypius: “Je hebt nu de vraag ‘Wie ben ik?’ meester geworden. Ik zou je nu een andere vraag willen stellen: ‘Wie is Jezus Christus?’”

De jonge man werd bewegingsloos, in een verstild, innerlijk schouwen. Terwijl hij naar de jongeman keek lichtte het gezicht van br. Alypius op; hij kon zien dat de jongeman het wist. Hij leunde terug, begon weer een schoen te repareren en zei tegen de jongeman: “Goed gedaan. En nu wegwezen, jij. Volgens mij wil de abt een woordje met jou.”